

podepsala i protokol o složení manifestační přísahy, jest po objektivní stránce splněna skutková podstata zločinu podvodu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z. Při tom je s hlediska § 199, písm. a) tr. z. lhotejno, zda obžalovaná mohla býti jako Terezie M-ová podle předpisů procesního a exekučního práva nucena složit manifestační přísahu v exekuční věci proti Zdeňce B-ové (rozh. č. 1676 Sb. n. s.).

Stejně je splněna i subjektivní stránka zločinu podle § 199, písm. a) tr. z. K této se vyžaduje, aby si byl pachatel vědom toho, že to, co udává pod přísahou, je nepravdivé. Toto vědomí rozsudek u obžalované výslovně zjistil, zjistiv, že se obžalovaná jmenuje Terezie M-ová, je svobodná a nemá povolenu změnu jména, že proto věděla, že se jmenuje Terezie M-ová a přesto podepsala seznam jmění jménem Zdeňka B-ová a složila pod tímto jménem na základě takto podepsaného seznamu jmění manifestační přísahu z důvodu — jak udala —, že jí její druh řekl, že kde není udavače, není soudce. Naproti tomu se nevyžaduje zlý úmysl zatajiti nebo falešně vypovídati nebo dokonce věřitele poškoditi, jak má za to zmateční stížnost. Dovozuje-li zmateční stížnost, že obžalované, která po léta žila jako družka Františka B-a pod jeho jménem a také tak byla žalována a exekvována, nemohlo ani přijíti na mysl, že se dopouští trestného činu, přehlíží, že neznalost trestního zákona a nerozpoznání trestnosti neomlouvá pachatele (§ 3 tr. z.). Nalézací soud proto nepochybil, když obžalovanou již na základě těchto zjištění uznal vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z.

Čís. 6388.

Hmotněprávní zmatky (§ 281, č. 9—11 tr. ř.) lze doličovati jen srovnáním skutkového děje, rozsudkem zjištěného, se zákonnými znaky.

Porušení předpisu § 134 tr. ř. není samo o sobě zmatkem.

Věcné správnosti znaleckého posudku nelze odporovati ve zrušovacím řízení.

Z okolnosti, že byl pachatel částečně zbaven svéprávnosti, ještě neplyne, že spáchal čin ve stavu uvedeném v § 2, písm. a), b) nebo c) tr. z.

Skutková podstata podle druhé věty § 83 tr. z. nepředpokládá násilný vpád. Stačí již vniknutí ozbrojeného jednotlivce nebo více (aspoň tři) osob neozbrojených.

Násilím na osobě ve smyslu § 83 tr. z. je i násilí psychické (zvláště vyhružky).

K pojmu spolupachatelství.

Každý ze spolupachatelů odpovídá za celý výsledek vědomě společného jednání, nikoli jen za výsledek své vlastní činnosti.

Skutková podstata podle § 85, písm. b) tr. z. nevyžaduje ani nebezpečí zvláště kvalifikovaného, ani nebezpečí ohrožujícího větší počet lidí. Stačí, mohlo-li býti činem přivedeno jakékoliv nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost byť i jen jediné osoby. Po stránce subjektivní stačí, že si pachatel uvědomil povšechnou nebezpečnost svého

jednání, i když nevěděl, jakým určitým způsobem vzejde skutečné ohrožení ze známé mu možnosti nebezpečí.

K pojmu »pro svůj užitek« ve smyslu § 171 tr. z.

S hlediska skutkové podstaty podle § 98, písm. b) tr. z. je nerozhodné, že bylo ve vyhrůžce opovězeno zlo jen podmíněně pro případ, že ohrožený nesplní podmínku, nebyl-li ohrožený povinen podmínku splnit a nebyl-li pachatel oprávněn domáhati se jejího splnění tím, čím hrozil.

Hazardní a zakázané hry jsou trestné, jen jsou-li hrány ze ziskovosti, nebo mají-li ráz hospodářsky zhoubný nebo jinak se přičící mravnosti.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1939, Zm I 453/39.)

Podle zjištění nalézacího soudu navštívili obžalovaní A. a B. hostinec Karla L. v N., kde hráli s hostmi ferbla. Po půlnoci vyvolali obžalovaní rvačku s hostmi. Když hosté utekli z hostince, vzali obžalovaní se stolu tři sklenice na pivo, vyběhli z hostince, ozbrojili se motykami a klacky a odešli k domu Antonína M. Tam vyhrožovali, že musí Antonína M. zabít, při čemž rozbíjeli skleněné tabule v oknech u kuchyně tak, že sklo létalo do světnice, kde dlel Antonín M. s manželkou a děckem, které leželo v posteli. Střepiny skla létaly až na tuto postel a bylo nebezpečí, že by mohly poranit osoby v místnosti. Na to obžalovaní, vyrazivše dveře, vnikli na dvorek a odtud do předsíně, z níž se dobývali do kuchyně, chtějíce se zmocnit Antonína M. Při tom motykami rozbili u kuchyňských dveří rám a dvě skleněné tabule. Když zjistili, že M. zatím utekl oknem, odešli k domu Josefa K., u něhož bydlel Jan P. Křičíce, že musí Jana P. zabít, vnikli s motykami v ruce do předsíně proti vůli Josefa K. a vyzvali ho, aby jim vydal Jana P. Po chvíli si věc rozmyslili a vrátili se k hostinci, který byl již zavřen. Obžalovaný B. se domáhal vstupu a volal, že musí hostinský před obecním strážníkem vypovídat, jak on (obžalovaný B.) bude chtít, jinak že mu ukáže. Ježto hostinský ze strachu neotvíral, rozbil obžalovaný motykou výplň dveří hostince.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, pokud jim byli uznáni vinnými zločiny veřejného násilí podle §§ 83, 85, písm. b), 99 tr. z. a přestupkem podle § 460 tr. z., obžalovaný A. též přestupky podle §§ 411, 468 tr. z., vyhověl jí však, pokud čelila proti výroku odsuzujícímu oba obžalované pro přestupek § 522 tr. z., zrušil napačený rozsudek v tomto výroku jako zmatečný a v důsledku toho i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a vrátil věc prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

Z d ů v o d ů:

Zmatečnou stížností, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř., lze přisvědčiti jen zčásti.

Vzhledem k obsahu zmatečnou stížností je předem všeobecně uvést, že předmětem hmotněprávních zmatků (§ 281, č. 9 až 11 tr. ř.) není skutkově zjišťovací činnost nalézacího soudu, nýbrž jeho právní po-

souzení, tedy výklad zákonných znaků a podřadění zjištěného děje pod tyto znaky. Na stěžovateli je proto, aby se při provádění těchto zmatků omezil na otázky právní povahy a doličoval — právními úvahami — nesprávný výklad nebo použití zákona jediné srovnáním děje, jak byl zjištěn rozsudkem prvního soudu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.), se zákonnými znaky. Pokud si tak zmateční stížnost nepočíná, nýbrž čini — uplatňujíc nezjištěné okolnosti, ba i okolnosti, které nejsou obsaženy ve spisech, a popírajíc hodnověrnost svědků a správnost rozsudkových zjištění — předmětem svých vývodů o beztrestnosti obžalovaných jiný děj a tedy jiné skutky, než zjistil rozsudek, neprovádí dovolaný zmatek po zákonu.

Ježto se číselně uplatněný důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. b) tr. ř. vztahuje na všechny trestné činy, uvedené v rozsudku, jest účelno zabývat se nejdříve vývody, které se týkají tohoto zmatku. Stěžovatelé tu uplatňují, že neměli býti odsouzeni, poněvadž jsou nepřičetní. Touto námitkou doličují zmatek podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř. Neprovádějí jej však po zákonu, neboť nedokazují, že jednali ve stavu nepřičetnosti, na podkladě skutečností zjištěných rozsudkem, nýbrž tvrdí skutečnosti, které první soud nezjistil, a popírají věcnou správnost skutečností a důkazů, o které je opřen právní závěr rozsudku o nedostatku stavu vylučujícího ve smyslu § 2 tr. z. zlý úmysl u obžalovaného A. Vývody stížnosti neobstojí ani s hlediska jiného ze zmatků, uvedených v § 281 tr. ř.

První soud usoudil na přičetnost obžalovaného A. na podkladě nálezu a posudku znalců Dr. K. a Dr. Č. Tímto posudkem byl přezkoumán posudek znalce Dr. B., slyšeného u okresního soudu v R., jenž udal po vyšetření obžalovaného, že je za své činy odpovědný, třeba že je poněkud duševně méněcenný. Tím, že byl posudek tohoto znalce přezkoumán dvěma soudními znalci lékaři, ustanovenými u nalézacího soudu, bylo učiněno zadost předpisu § 134 tr. ř., jenž stanoví, že duševní stav pachatele má býti vyšetřen — jsou-li splněny předpoklady v tomto ustanovení uvedené — dvěma znalci. Porušení tohoto předpisu není ostatně samo o sobě ohroženo zmatečností, leda za předpokladu, uvedeného v § 281, č. 4 tr. ř., který tu však není. Není proto zmatkem, že znalci Dr. K. a Dr. Č. neprohlíželi obžalovaného, nýbrž podali posudek na podkladě spisů. Považoval-li stěžovatel za potřebné k objasnění věci, aby byl prohlédnut i těmito znalci, bylo na něm, aby učinil vhodný návrh a zjednal si tak podklad pro uplatnění zmatku podle § 281, č. 4 tr. ř.

Otázka věcné správnosti znaleckého posudku je vyloučena z odporu ve zkušovacím řízení. O jeho správnosti a přesvědčivosti rozhoduje jako o každém jiném důkazu jediné první soud (§ 258, odst. 2 tr. ř.). Jak znalec Dr. B., tak i znalci Dr. K. a Dr. Č. přihlédli ve svém posudku ke chronickému alkoholismu obžalovaného. Opíraje se o jejich posudky, uvážil první soud i tento stav obžalovaného. Neposoudil věc mylně, uznal-li ve shodě se znalci, že přičetnost obžalovaného nebyla v době činu vyloučena, neboť chronický alkoholism nenaplňuje ještě zákonnou skutkovou podstatu některého ze stavů, uvedených v § 2 tr. z. Ze sku-

tečnosti, že byl obžalovaný A. částečně zbaven svéprávnosti, a to právě pro alkoholism a kornatění mozkových tepen, rovněž ještě neplyne, že spáchal trestné skutky ve stavu trvalé nebo přechodné duševní choroby podle § 2, písm. a) a b) tr. z. nebo ve stavu uvedeném pod písm. c) téhož zákonného ustanovení (srov. rozh. č. 4317 Sb. n. s.). Naopak byl takový stav, vylučující trestnost, výslovně vyloučen znalci v jejich posudku, v němž vycházeli i ze skutečnosti, že je obžalovaný osobou částečně zbavenou svéprávnosti.

Nepříčetnost obžalovaného B. je zmateční stížností doličována v podstatě jen na podkladě nových skutečností nepřednesených v řízení v prvé stolici. Souzené skutky obžalovaného B. a způsob jejich provedení nesvědčí — jak se stížnost pokouší tvrdit, aniž to ovšem blíže doličuje — o nějakém jeho abnormálním duševním stavu a poněvadž ani jinak nebyly ve výsledcích hlavního přeličení tvrzeny nebo napověděny pochybnosti, uvedené v § 134 tr. ř., neměl prvý soud vůbec důvodu, aby se v řízení nebo v rozsudku zabýval otázkou příčetnosti obžalovaného B.

Zmateční stížnost je zřejmě na omylu, když vytýká nedostatek skutkové podstaty podle § 83 tr. z. námitkou, že nešlo o násilný vpád vůbec a o vpád aspoň tří osob zvláště. Stěžovatelé přehlížejí, že byli uznáni vinnými rušením míru domovního podle druhé věty § 83 tr. z. K naplnění této skutkové podstaty se nevyžaduje násilného vpádu, nýbrž stačí již vniknutí, a to buď ozbrojeného jednotlivce nebo několika (nejméně tří) osob neozbrojených. Že by tato skutková podstata nebyla naplněna, netvrdí sama zmateční stížnost. Namítajíc, že nebylo na nikom vykonáno násilí, nedbá zmateční stížnost zjištění, že obžalovaní rozbili u Antonína M. skleněné tabule a rám u dveří, vedoucích z předsíně do kuchyně. Tím vykonali násilí na jeho statku. Pokud pak jde o pojem »násilí na osobě«, není jím míněno jen násilí tělesné, nýbrž i násilí psychické, pod které spadají zvláště vyhrůžky; spadá pod ně při zjištěné její povaze nepochybně i vyhrůžka pronesená v domě Josefa K. a určená Janu P.

Výtkou, že prvý soud nezjistil přesně, který z obou obžalovaných rozbil okna bytu Antonína M., napadá stížnost opět skutkový základ rozsudku. Není třeba řešiti otázku, má-li stížnost pravdu či nikoliv, neboť je pro posouzení viny stěžovatelů s hlediska skutkové podstaty podle § 85, písm. b) tr. z. nerozhodno, zda rozbili skleněné tabulky v oknech oba, či jeden z nich, a který. Zjištěný stav věci ospravedlňuje totiž nepochybně úsudek, že oba stěžovatelé jednali v okamžiku rozbíjení oken ve vědomém spolupůsobení a ve stejném zlém úmyslu, totiž v úmyslu poškoditi cizí majetek, provázeném současně vědomím, že z toho může vzejíti nebezpečnost pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí, a že tedy byli spolupachateli. Při spolupachatelství nemusí býti činnost spolupachatelů stejnorodá a rovnocenná, stačí, že jeden z pachatelů vědomě podporuje druhého v jeho zlém úmyslu, byť i jen přítomností na místě činu. Každý ze spolupachatelů ručí netoliko za výsledek vlastní činnosti, nýbrž za celý výsledek vědomě společného jednání, takže by bylo oběma stěžovatelům přiřítati zlomyslné poškození cizího majetku podle § 85, písm. b) tr. z., i kdyby snad bylo poškození způsobeno tělesnou činností jen jednoho z nich.

Skutková podstata podle § 85, písm. b) tr. z. nevyžaduje ani zvláště kvalifikovaného nebezpečí, ani nebezpečí ohrožujícího větší počet osob. Stačí jakékoliv nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost, byť i jen jediné osoby, které, třeba skutečně nevzniklo, mohlo býti činem přivoděno (srov. rozh. č. 47 Sb. n. s.). Rozbíjeli-li obžalovaní, jak zjišťuje prvý soud, okna takovým způsobem, že roztříštěné sklo létalo do kuchyně, a to až na postel, kde spalo dítě, nelze pochybovati o tom, že z činu obžalovaných mohlo vzejítí a vzešlo osobám dlícím v bytě nebezpečí, uvedené v § 85, písm. b) tr. z. Tvrdí-li zmáteční stížnost, že Antonín M. nebyl v okamžiku rozbíjení oken nablízku, nedbá opačného zjištění soudu a mimo to se dovolává okolnosti nerozhodné pro posouzení, když mohly býtí ohroženy ještě jiné osoby. Poněvadž stačí možnost nebezpečí i pro zdraví a bezpečnost těla, je zcela nerozhodné tvrzení stěžovatelů, že střepinou skla nemohl býtí nikdo zabit. Že se obžalovaní rozhodli pro poškození majetku Antonína M. přesto, že věděli, že z tohoto činu může vzejítí nebezpečství, o kterém byla řeč, plyne bezpečně z rozsudkových zjištění. Jestliže obžalovaní pronášeli vyhrůžky před okny, která pak rozbili, jestliže byly tyto vyhrůžky určeny Antonínu M. a měly jim býtí tudíž slyšeny, a jestliže se obžalovaní chtěli dostatí, jak rozsudek rovněž zjišťuje, na Antonína M., věděli, — jsouce ostatně osobami bydlicími v téže obci jako M. — že někdo je v bytě, neboť by jinak jejich zjištěné počínání nemělo smyslu. Vědouce pak, že v místnosti, u níž rozbíjeli okna a dveře, někdo dlí nebo může dlítí, musili si obžalovaní už jako dospělí lidé uvědomiti z následků, s nimiž je nutně spojeno rozbíjení skla takovým způsobem, jakým obžalovaní rozbíjeli okna i dveře, že osoby dlící v místnosti budou nebo aspoň mohou býtí zasaženy střepinami a že tak pro ně může vzniknoutí nebezpečství, a to při nejmenším pro jejich tělesnou bezpečnost. Stačí, že si pachatel je vědom povšechně nebezpečné povahy svého jednání, aniž je třeba, aby si byl též vědom, jakým určitým způsobem dospěje známá mu možnost nebezpečí ve skutečné (bezprostřední) ohrožení. Nesejde proto na tom, že snad obžalovaní nevěděli, kde jest umístěna postel a že někdo může býtí ohrožen právě dopadem střepin na postel.

Zmateční stížnost není provedena po zákonu, pokud, napadajíc výrok, odsuzující obžalované pro přestupek podle § 460 tr. z., tvrdí, že obžalovaní chtěli sklenice pouze držeti v ruce a tím zastrašiti ostatní hosty, kteří na ně chtěli podniknoutí násilný útok. Toto tvrzení je v odporu se zjištěním rozsudku, že obžalovaní vyvolali rvačku a byli při ní útočníky. Nekryje se ani s obhajobou obžalovaného B., jenž udal, že odňal sklenice jako zbraň proti ostatním hostům a že jednou z nich mrštil venku po Janu K.

K naplnění skutkové podstaty krádeže je arci třeba, aby pachatel odňal cizí věc movitou »pro svůj užitek«. Výraz tento však neznačí jenom užitek majetkový. Stačí, že pachatel odňal věc z držení jiného, aby s ní nakládal jako s vlastní. Užitek tu spočívá ve skutečném přivlastnění si věci, v možnosti uvedeného nakládání. Nesejde na tom, jak pachatel s věcí naloží a že snad se jí neobohatí (srov. rozh. č. 6207, 2086, 552 Sb. n. s.). Ze zjištěného děje vyplývá a bylo obžalovaným B. připuštěno,

že byly sklenice odňaty za účelem jich použití proti jiným hostům při rvačce. Obžalovaní se nehájili tím, že chtěli vrátiti nebo že vrátili sklenice, které odňali bez vlastníka svolení. Tím méně tvrdili, že je chtěli nebo vůbec mohli vrátiti v nepoškozeném stavu. Ani zmateční stížnost netvrdí skutečnost, ze které by se mohlo usuzovati, že šlo jen o své-mocné odnětí na zcela krátkou dobu, že totiž obžalovaní vrátili sklenice a že hostinskému L. nebyla trvale odňata možnost nakládati s nimi. Odňali-li obžalovaní sklenice beze svolení vlastníka, aby jich použili při rvačce, tedy aby s nimi nakládali způsobem, se kterým je obvykle spo-jeno zničení sklenic nebo jejich podstatné poškození a který znamená zřejmé zneužití této věci, zamýšleli je odníti trvale z držby a detence oprávněné osoby, a to bez úplaty, a přivlastniti si nad nimi disposiční moc, jaká přísluší jedině vlastníku. Neboť jen vlastník nebo osoba, mající jeho svolení, je oprávněna nakládati s věcí způsobem, kterým se věc ničí nebo poškozuje. Je proto naplněn výše uvedený znak skutkové podstaty krádeže. Zlodějský úmysl obžalovaných není vyloučen skutečností, tvrzenou ve zmateční stížnosti, avšak rozsudkem nezjištěnou, že se obžalovaní dodatečně vyrovnali s poškozeným. Že snad odnětí sklenic mělo býti pouze prostředkem k porušení jiného trestního zákona (§§ 8, 411 tr. z.), není na závalu souzenému podřadění skutku (srov. rozh. č. 6207 Sb. n. s.). — — —

Zmateční stížnost nemůže míti úspěch ani pokud napadá výrok, jímž byl obžalovaný B. uznán vinným zločinem podle § 99 tr. z. Vzhledem k pokročilé noční době (ke rvačce v hostinci došlo podle zjištění rozsudku již po půlnoci) a ježto obžalovaný ztropil před tím v hostinci zjištěný vážný výstup, neměl stěžovatel právo domáhati se toho, aby mu L. otevřel uzavřený již hostinec a aby k pouhé jeho výzvě vypovídal, jak se sběhl případ vůbec, tím méně, aby jej líčil tak, jak bude stěžovatel chtít. Již sám požadavek, jehož nesplnění mělo míti v zápětí opověděné zlo, byl protiprávní. Obžalovaný si musil býti vědom už jako dospělý muž, který byl podle zjištění rozsudku v době činu při užívání rozumu, že nemá právo, aby mu hostinský otvíral svůj hostinec v tak pozdní době, zvláště když před tím vyvolal v jeho hostinci výstup, a aby mu za těchto okolností a v této době vydával nějaké svědectví, zejména pak svědectví uzpůsobené podle vůle obžalovaného, a že je tím méně oprávněn domáhati se toho způsobem, jaký rozsudek zjišťuje. Vyhrůžkou mělo býti tudíž vynuceno konání L-ovo, jehož vůli měl býti dán směr, jímž se bráti nechtěla a ani nebyla povinna se bráti. Nesejde na tom, že L-ovi bylo zlo opověděno jen podmíněně a že se mu proto bylo snad obávati opověděného zla jen pro případ nesplnění podmínky, když L. nebyl povinen podmínku splniti a když jeho vůle ji splniti měla býti právě vynucena vůli obžalovaného, na niž tudíž především záviselo splnění podmínky. Rozsudek shledal právem ve zjištěné pohrůžce opověď ublížením na těle, tedy opověď vážného zla uvedeného v § 98, písm. b) tr. z. Uvá-ží-li se všechny tyto okolnosti a skutečnost, že obžalovaný zdůrazňoval vyhrůžku tím, že byl ozbrojen motykou, a tím, že tímto nástrojem rozbil výplň ve dveřích hostince, nelze pochybovati o tom, že vyhrůžka měla podle úmyslu obžalovaného vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu a že

k tomu také byla způsobilá. Poněvadž skutkové podstaty podle §§ 98, písm. b) a 99 tr. z. jsou ohroženy týmž trestem, není třeba uvažovati o tom, kterého z obou těchto ustanovení mělo býti použito, zvláště když zmateční stížnost nečiní sama v tomto ohledu výtky.

Odůvodněna je však zmateční stížnost, pokud čelí proti výroku odsuzujícímu oba stěžovatele pro přestupek podle § 522 tr. z.

Prvý soud uznal obžalované vinnými tímto trestným činem na podkladě pouhého zjištění, že hráli s jinými hosty — proti nimž bylo zavedeno trestní řízení odděleně — zakázanou hru ferbla. Tento výrok spočívá na nedostatečném právním posouzení [§ 281, č. 9, písm. a) tr. ř.]. Jsouť hazardní a zakázané hry trestné jen tenkrát, nejde-li podle okolností případu o pouhou nevinou zábavu, nýbrž je-li hráno ze ziskovosti, nebo má-li hra ráz hospodářsky zhoubný nebo jinak mravnosti se příčící (viz rozh. č. 2464 Sb. n. s.). Rozsudek neučinil v tomto ohledu žádné zjištění, takže skutková podstata tohoto trestného činu není plně opodstatněna, není však také vyloučena.

Zmateční stížnosti — v tomto ohledu odůvodněné — bylo proto vyhověno, a to za souhlasu generálního prokurátora podle § 5, odst. 1 zákona č. 3/1878 ř. z. již v sedění neveřejném. Rozsudek byl v posléze uvedené části zrušen jako zmatečný a poněvadž nelze rozhodnouti ve věci samé, bylo uznáno právem, jak je uvedeno ve výroku. V důsledku částečné změny výroku o vině byl zrušen i výrok o trestu a výroky s tím souvisící.

Čís. 6389.

Berní vykonavatel je formálně oprávněn provést (i bez souhlasu majitele bytu) výkon exekuce v bytě, v němž bydlí dlužník jako podnájemník, druh nebo příslušník domácnosti majitele bytu.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1939, Zm I 372/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 81 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost dovozuje s hlediska zmatku podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř., že byla exekuce proti obžalovanému provedena v bytě třetí osoby bez jejího souhlasu, že proto byla vzhledem k ustanovení § 350 zák. o přímých daních nezákonná a že při ní vykonavatel Z. nepožíval ochrany podle § 68 tr. z.

Zmateční stížnost dává ustanovení § 350 uved. zák. nesprávný výklad. Ustanovuje-li tento předpis, že má výkonný orgán právo prohlédnouti za účelem provedení exekuce dlužníkům byt a jeho věci, dovoluje mu vstoupiti i do bytu, kde dlužník bydlí jako podnájemník, druh, nebo pří-